

DIRK VEKEMANS

HET PAD VAN DE WENENDE NACHT

*Illegale 2006-2008 dv-Patch voor 'Zangezi',
de 1922 release van **Velimir Chlebnikov**.*

Draaien op eigen risico.

*Verscheen voor het eerst
via de <http://vilt.skynetblogs.be> service,
later via <http://vilt.wordpress.com>.*

Op dit werk is
[Creative Commons Licentie](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/3.0/)
by-nc-sa 3.0 van toepassing.

*Dit werk kwam mede tot stand dankzij de steun
van k.v., Tine De Roeck & het enthousiasmerende
gekwetter onzer kinderen.*

INHOUD

Opdracht.....	4
Over Het Pad van de Wenende Nacht.....	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
Avatarlijst.....	7
LetterManifest.....	8
VLAK 1.....	9
VLAK 2.....	11
VLAK 3.....	12
VLAK 4.....	13
VLAK 5.....	14
VLAK 6:.....	17
VLAK 7.....	20
Vlak 8	22
VLAK 9.....	27
INTERMEZZO	29
VLAK 10.....	30
Vlak 11	35
VLAK 12	38
Vlak 13	40
Vlak 14	41
VLAK 15	42
Vlak 16	47
Vlak 17	53
VLAK 18.....	54
Vlak 19	55
LEES MIJ (hardop).....	57

OPDRACHT

[deze codebundeling is met liefde opgedragen aan k.v.]

*Later als je dit tergende vergeten bent vergeten, later
als dit schraperige zwijgen uit het zwijgen is geschraapt,
& als je dit verkorven heden als een kever uit je haren
in de leegte onder af & dood zal willen slaan,-*

*Later, als je in de openslaande gaten de gaten
in de gaten krijgt waarin ik mij tot stof ontviel
& hoe ik in je hand je hand als hand kwam leggen
die het ware kloppen voelde telkens van mijn ziel,-*

*Later, als het kale knikken van je ik je elke veer
ontzegt heeft & in de rafels van het rafelende gat
je lijf je rafelige denken uit de warboel redden wil:
het gapen in van de afgrijselijke gang naar de dood,-*

*Dan schiet ik plots weer alle hoeken van de wereldzeeën door,
dan stijgt vierkantig hoog de volle maan in zonverwezen glans,
dan zing ik ver & diep & hoor je 't zachte lied van later dan,
als je mijn vergeten bent vergeten & elke ongedane woordendans*

*daarin, daarrond, daar godvergeten om & onomkeerbaar van.
Van later ben ik nu de maker, ontbonden dan, uw zanger & je man.*

dv

- **Het Pad van de Wenende Nacht is een literair programma.** Het bestaat evenals “Zangezi” van Chlebnikov uit 21 delen (20 Vlakken plus één interludium) waarvan u hier de basiscode aantreft, geprogrammeerd door de Auteur, een fictie bestaande uit bewustzijnstromen van Dirk Vekemans versneden met liters koffie en op snelheid gebracht door de deeltjesversnellers van het team van wetenschappers van Grapes of Art. Elk Vlak is een open communicatiepoort tot het geheel.
- De code van het programma van **Het Pad van de Wenende Nacht** kan worden verspreid in boekvorm of digitaal (in een PDF-bestand, bv). Elke verspreiding (release) van het programma gebeurt onder CC licentie (Creative Commons by-nc-sa 3.0) met enkel beperkingen voor commerciële gebruik.
- Elke release gaat (zoals een Package in Java) vergezeld van een *manifest* (het Lettermanifest waarin het Neo-Kathedraalse Elfabet wordt geïnitieerd) en een **LEES MIJ bestand** (dat gelukkig veelal ongelezen blijft). Neo-Kathedraals verwijst naar het gedachtengoed door dv & anderen ontwikkeld binnen de Neue Kathedrale des erotischen Elends (zie www.vilt.net)
- **Vlak 20** is een gebeuren genaamd de **Chlebnikoffer**, een samenwerkingsverband met het collectief **Grapes of Art**. De Chlebnikoffer is een Neo-Kathedraalse recursieve structuur die bestaat uit vele delen allerlei moois waarvan er minstens één deel de gehele code van Het Pad van de Wenende Nacht bevat. Om evidente redenen is een volledige afdruk van de Chlebnikoffer helaas onmogelijk.
- Het staat gebeurlijke uitvoerders van Vlakken van dit **Pad** geheel vrij hoe zij de aangeboden code compileren tot een uitvoering. Men kan de bestaande code aanpassen of geheel verwerpen, men kan teruggrijpen naar de originele code van Velimir Chlebnikov en deze patch negeren, men kan volstaan de aangeboden code simpelweg voor te dragen of er miljoenen euro's verslindende superproducties van maken.
- Elk Vlak van het Pad, behalve het laatste, is een sterfscène van het hoofdpersonage Izeganz. Daar waar Izeganz zelf niet aan het woord komt, dient men deze *avatar* ergens in een hoekje van het verbeelde op merkbare wijze te laten wegwijnen.
- **Het Pad van de Wenende Nacht** is een **dramatische** supersaga.
Het loopt slecht af, keer op keer.
Het komt niet goed.

In tegenstelling echter tot het klassieke drama, waar de dramatische spanning binnen een eenheid van tijd en plaats wordt opgebouwd naar een catharsis, wordt hier de catharsis zelf in elk Vlak uitgerokken tot een vlak, een tijdruimtelijke singulariteit waarbinnen een virtuele uitvoeringsbeweging zich kan voltrekken.

Het Chlebnikoviaanse begrip van de ‘Supersaga’ is hier dus geëvolueerd tot een configuratie van expansief ingestelde ‘werelden’, de code getuigt van een fundamentele openheid, analoog aan de multipliciteit van het reële, en binnen de uitvoeringspraktijk wordt er gestreefd naar een verrijkende emancipatie van de potentie binnen het reële. Dit overigens geheel analoog aan de ontwikkelingen in de ‘normale’ ervaringswereld waar de automatisering en de transcoding van het programmatorische paradigma (binnen de media, maar vooral in de materiële doorwerking van de productieketen) voor een soortgelijke maar als verstikkend/verstarrend/destructief ervaren actualisatie van het virtuele veld zorgt. Daar waar het kapitale bestel de virtuele vluchtroutes

barricadeert wil het Pad het duister veilig stellen, de vlucht mogelijk houden “in het
alsmaar diepere donker/ van licht naar het licht/ van de ander”.

De lyrische stroom kruipt op die wijze waar ze niet gaan kan, & op paradoxale wijze is de
dissolutie van het monadische bewustzijn de enige manier geworden om de ‘vrije’
voortgang (in tegenstelling tot de ‘finale’ vooruitgang naar de dood) te continueren
binnen onze tijdruimte. Net als bij Chlebnikov gaat het dus om een verkenning van de
noodwendigheden van de Tijd, maar geupdated naar onze huidige positie.

De opengebroken potentialiteit is echter ook consequent positief en supra-individueel
gedacht. Uw potentie is daarbij onze potentie. Wij allen zijn slechts Virtuele Individuen in
de gezamenlijke opbloei van het Leven Tesamen.

Ruist, gij zwarte zeilen van de Tijd!

AVATARLIJST

(een ArrayList van personages)

- *Izeganz, de Beloofde Zanger Die Sterft*
- *Reva, de afwezige geliefde van Izeganz*
- *Tante Sizzle, Eertijdse tante*
- *Willie de Wael, manager van een doodsprentjesdrukkerij*
- *SlengerKlümpe, een Kesselse klomp*
- *Jef, een zeveraar en dronkaard*
- *Marie, een oude, droge pruim met groen-purperen korsten op*
- *Het VerzetsHoofd, verteller & leider van het Internationale Hoofdloze Verzet*
- *Pleroma La Creatura, een supra-humaan blondje belast met de midden-tekstuele productplacement (o.b.a. PLCeetje van de MPP)*
- *Rafeltje, het Gruwelijke Randstadspook*
- *Marcel van de Mosselbank*
- *Einstein, Wittgenstein en Whitehead, krijtrotzen*
- *Het Koor van de Verbijsterende Inval*
- *Jeanke de PvO-Pleonast*

LETTERMANIFEST

- A ambieert het zijdelingse tijdruisen tijdens de dissolutie van het ik
- B beoogt het sterbezaaide oponthoud in de dissolutie van het ik
- C wil de stilte '*sans cesse*' bij het verzwijgen van de dissolutie van het ik (voortaan verzwegen)
- D zoekt het Wicht in de Noodweerbals, haar stromen, haar zandzakjes
- E poneert de lichtgrens analoog aan de boomgrens (houthakkersmentaliteit)
- F zucht om de kwetsbare stemspleet
- G aanbidt de verwantschap ten einde als het Ware te verschijnen
- H omcirkelt de fazen instantiatie - distantiatie - kwantificatie -(dis)kwalificatie
- I is het in van de letters, het uitloze van de cijfers
- J plakt de schaduwen rondom de schaduwen rondom de schaduw van de leegte
- K verwezenlijkt de *perverture* van haar schoonheid daarin
- L belichaamt het openbloeien der lusten van groen tot purper tussen de beddelakens
- M herhaalt het zilveren dijglijden in, uit, waar of hoe dan ook, van de onbetamelijke begeerte
- N verbeeldt de druipende essentie van horror in de donkerste put van uw dromen
- O omzeilt de bleekheid van het zich generende vlees in de lagen velours gewikkeld
- P beslaat het geheugen van een eiland dat een eiland in het geheugen is, de palmboom ziet al schepen voor het strand getekend is
- R ratelt de tijdsrek die wij stervende verwekken
- S sommeert de troost, altijd verschralend bij het aanbreken van de woordendageraad, van de innige liefde
- T gebiedt te genieten van elke zonsondergang zoals wij ook genieten van uw ondergang
- U zuigt als een attractor de zoekende stem aan van het gebed in het untsoweiter
- V vervelt als een slang met de nieuwste bevelen uit het untsoweiter
- W verwenst de onafwendbaarheden, snerpnd & zuur als ware het vol van Tiens citriet, in het untsoweiter
- Z bepaalt de prijs van het untsoweiter

VLAK 1

[We zitten in Café Het Algemene Spreekverbod, getrotseerd door enkele marginale illegalen. Zanger Izeganz voelt zijn einde weerom naderen. Zijn schulden aan Elsie, de breedboezemige waardin zijn weer tot ver boven haar froufrou gestegen. Hij probeert alsnog de aanwezigen met een lyrische uithaal tot een tractatie te bewegen.

Willie de Rietwiegewael van doodsprentjesdrukkerij Doodsprentjesdrukkerij Willie & Zn moedigt de pogingen aan. Ook hij voelt handenwrijvend het einde naderen. We hebben weldra weer drukwerk. De virtuele toog is dan wel van hout, op Delftse tegeltjes knalt platbuikig zijn pladijs met een laagje verstervingsslijm alreeds de plassen Bols¹ wijds open. Ook Jeanke de PvO-Pleonast scharrelt rond in zijn manuscripten-etui, waar talloze exemplaren van zijn Print-on-Demand edities in donker Purper zitten te schitteren.

Legt in vóór het wielknarren der doodskar die lyrische zang, zo eist het gehoor der Illegalen.]

“Kalkeert”, zo knikt **Izeganz** stervende
bij het veeleisende gehoor in,
“vrijelijk Ulieden deze klank, die geheel
bladloos gebaard ter inkleuring
wordt u aangeboden :”

IZEGANZ:

De vogels verzigen de vogels & de zon boven ons uit
& blauw uitkrast blauw, vink vinkt vinken uit.
Lepelbekken vismijnerig willen de Rus mij uitrooien, uit
zijn verschansing onder de wormen in kubus uitpletten, het Vlak
op der Future Vlaklijners. Trouw niets! De mus
klikt spaan & de bruut Fuut met z'n meid
Merel zijn zwarten, letterbekken, allemaal.

¹ 063-9729523-70 op naam van Dirk Vekemans (PLC)

Jeanke de PvO-Pleonast:

O Filonoemeaatje Krulhaar wollig
bewinterkleed & kwabberkontig
ter koude voorzien: heft nog bij het rotten
der netten de heftige lijmstok & schiet knal
uw schietknallers tot pal staat
dit zwijgen syntactisch, tot is
als een washetditmaar dit zwijgen
het leven gelijk & finaal. Voetnoot
nieuwe Voetnoot glij

tragies onder polmanen beschijnboot
& de dag marcdingend de glijnoot
van het einde in, rondt
pauserig deze zangklank nieuwe
zangklank met uw aan cijfers
verankerde bullen af:

.....
.....

.....²

*[De stilte zet in terwijl Elsie de glaasjes Bols³
bij de koffie's, de glazen pils & de Duvel⁴ van Willie schuift
op het scherm der Bekijkbare Consumpties.*

*Even later is enkel nog de doodsreutel van Izeganz hoorbaar
in het rookvrije Café]*

² Vul hier op de stippellijnen ter afronding uw gedacht in, bv: 'mijn gedacht!' of: 'dacht ik het niet!'

³ Er zijn nog andere merken van genever op de markt (PLC).

⁴ Zie noot 1 (PLC).

VLAK 2

[À LA FAÇON ET EN HONNEUR DE [MON COPIN DE PARIS](#)]

Op de Boulevard des Alliées versmelten de manhaftige
Geschenkershoppers asfaltig tot het KopersBlok.
Messcherp & pijlsnel doorvlijmen vanuit zwartlederen etui's
de kredietkaarten de Banksysspleten. Het ratelt euro's,
de euro ranselt de dollar van de koersborden.

Krepeer toch wat sneller, gij loze Afrikanen, want aan de
andere kant van de stad vervlechten zich alreeds de kordate
Strijders voor het Behoud van Werk en Gratis Sex tot het
hechtere Ekstatisch Jobfront. De stad davert, de eisen
overstelpen, wagens rijden volks het volk in.

Dan haalt het KopersBlok uit met een hartverscheurend
Levend Verslag van het Niet-Vijfvoudig Bekerstgeschonken
Kind. Balancerend op de rand van het Moreel Toelaatbare staat
het Kind afgebeeld met in de trillende hand 1 van 2 loopstelten.

De deuren der ondergronds-volzette parkeergarages kletteren
van verontwaardiging, het stadscarillon zwijgt veelbetekenend.
De goden snellen stilzeisend door de lucht. Aders verklonteren.

Eevn later donkert weer het leven blauw & bloedeloos boven
de versteende nevelen.

VLAK 3

[Het Sonore Commentaar bij de Tienduizend Teneerdrukkende Beelden der Uitgevaagde Culturen. De beelden kunnen bv vertoond worden in een video of met een microzachte machtsfunctiespresentatie. De commentaarstukjes mogen gezien de lengte der presentatie vrijelijk herhaald worden]]

Van:

- de bloemen de bloemblaadjes in hyperfijne rafels gereten
- de insecten de schildjes/vleugeltjes/pootjes/slijmkiertjes tot een grijsgroen papje gestampt
- de bospadden niets voorlopig de kinders zijn nog wakker.

Hier? Hier.

Uit het Bos? Uit het Bos.

Het Pad? Platgelopen.

Naar de klippen? & de haaien.

Weidt hij al in/uit ? Ziet hij er lief uit?

Hoelang? Zijn er voorbijgangers?

Waar moet ik aanschuiven?

Rampetampe rampetampe bom

Bom bom

Rampetampe rampetampe bom

Bom bom

Kijk we kunnen nu ook
Het gras laten zingen
vogeltjes doen blinken.

Schroevinken.
Schroevinken.
Schroevinken.

4.571 jesussen deze maand
alleen al. Nu mét slijk
uit Garmisch-Partenkirchen,

Iehre Urlaub im Bergen.

Schroevinken is
een werkwoord.

VLAK 4

Koor van de Verbijsterende Inval:

Het Akkerlied

Gij zijt een akker gij, de grond van lang vergeten tijden.
Uw kluiten wenen vocht & klei om 't hedendaagse lijden.
Het onkruid schiet gewillig in uw verse keren op.
Wormen vreten wormen dik van al dat landelijk verteren.

& Al de schoonheid bloeit uw diepe lijnen op
& Heel het leven zingt uw brekenspijnen mee

Het land was kaal verteerd bijna & galmde hoog vol lege holte
& Toen kwaamt gij met hemels zicht & aardse zang voorbij
De bodem van de gifpoel zonk van schaamte rot in 't nieuwerwetse niet
Zoiets als gij verzinnen kon, verdoet men zonder scha & schande niet

& Al de wijsheid breekt uw gulle lachen open
& Alle woede komt weer onomkeerbaar boven

Nu graait 't gesjacher weer met mollepoten in ons om.
Dan poogt de nijd haar gif in onze grond te deponeren.
Nu wil men u met krans & zilver fatsoeneren tot een pop.
Dan wil de Hertog toch uw wilde krachten in zijn span.

& Onze lust zal elk gebod naar de gebiedder om doen keren
& Ons verlangen bergt in u 't weerbarstig leven veilig op.

VLAK 5

*[De scene is de Ondergang van de **Herald of Free Enterprise**.*

***Marcel van de Mosselbank** (voorheen bekend als Marcel van het Tekstboutiekske, nen plezanterik, maar sinds hij de grote Bezieler van de Alternatieve Mosselbank werd, is dat al veel minder), probeert met ingehouden dramatiek verslag te doen van de schokkende tafereelen.*

Uiteindelijk slaagt ook hij er niet in het menselijk leed uit de klauwen van de op sensatie belustte samenlevingsexploitanten te houden. Het zinken houdt aan. De lijken drijven af.

***Willie de Wael, bijgestaan door de SlëngerKlumpf** voorziet de gebeurtenis dan maar passend met enkele tekstvomitaties]*

Marcel van de Mosselbank:

Er. Daar. De woordbreuk: die bibberlip
die spuughuig die blaaskeel die
longdrift dat tongsplijten van wind
in de wind.

Dit verhaal bekommt hem stilaan als een meshaal,
standhouden wordt knap lastig als de klank
& de zin als koedarmen uit koebuiken zijn ik
uitvallen.

Een kwak sjanker op tafel, een niet-aangesloten
serie singulariteiten: **lzeganz** met een resem
foutmeldingen op het scherm getiteld 'Mijn
Herinneringen: Opties'.

Pleroma La Creatura:

Stel nu je eigen Fiat samen.

Marcel van de Mosselbank:

Oei. Willie de Wael rekt plofjes knokelgas
uit zijn lange vingergewrichten. Daar. Er.

Willie de Wael bijgestaan door de SlengerKlumpf:

De ether trest zich in uw haar tot klit
het wemelen der gronden versteent
waar gij zit, het vuur vervriest bij u
tot purperen stand, de baren braken

scherven spiegels grijswit op uw land:

- BAARG
- KENIM
- WORTG
- GRSAM

Slapen doen wij staande in het veld
Eten is ons 't zout van zeewind op de tong
Verhalen ons vertellen niet het leven
Liederen ons zingen niet het leven
De handen ons in kruimels breken
de voeten ons in zwarte brokken breken
de woorden onze kelen als glas oprijten
het bloed ons in de grijphanden stelt

de zin uit onze woorden breekt

wat ons verhalen?
wat ons toezingen?
welke markten gij ons nog/nu weer/weerom wilt opduwen?
hoe ons de zotskap nog opdwingen?

waar gij uw rechten haalt?
waar gij u de mond nog roeren durft?
welke eierschaal gij ongebroken laat
in uw hoovaardig boven onze asse zweven?

*wij die uw doden zijn
wij die u maken
wiens brood gij eet
wiens naam gij dagelijks misbruikt
wiens leed gij ter uwer aanwendt
als ware het velours waarmede
gij uw zetels tooien kunt, u
het wegdeemsteren veraangenamen
in de sliertenbrij waarin gij
uw billen hebt te rotten gedraaid.*

er zijn niet de tientallen monden die u wraken
er zijn niet de duizenden, miljoenen zijn er niet
wij spreken niet in een geruststellend legio
het is de ene mond slechts die u

langzaam met de vinger op & openroert
die dreigt u de mond te aaah-likken,
in het hol te spierzoeken, afbijten

de dappere tong die nu nog klakt van zo toch niet
het recht dat in dit striemen
u ter wille zwijgend wederspreekt

want neen gij hoort dit niet:

gij propt uzelf met uzelf
tot de barsten op, gij wikkelt
u 't eigen roemen om de hals
tot het u nanekt tot in't vals,
gij schroeft u d' eigenwaan
als wazig dopje op de glazen

kop, gij ziet uzelf door u met
niets dan warr'ge letters 'ik'
erop:

- VRNZEUW
- KWOLMNI
- AAOERTGF

[...]

de stille draaiing waar gij kleurenweelde vindt
verwekt de walg & 't kreten van elk kind:

- GMOEBKLAUIGH

VLAK 6:

DUET VAN RUSTHUIS DE VOORUIT & ZANGER IZEGANZ

Rusthuis De Vooruit:

Alleen overtuigend mijn liefste ben ik hier niet , zegt er
Eén & dit huis waar het lege gejammer van afdruipt haast,
Ruist met velourse doeken voor befakkelde spelonken
Waarin de geesten rondwaren van oeroude goden. Daar,

Waar stortbeton ter instructie van het algemeen nut
Instorten wil de instructeur van het algemeen nut, dit
Evenwel louter in opdracht van de directeur van het
Uitvoerend comittee van het Derde Decreet van

Algemeen nut. Het Niets, ocharme, niet . Wat niet
Het Niets? Stro niet het niets

Pleroma La Creatura:

Op de plafondbalken
Van uw TuinTerras tuinterras
Van de firma TuinTerras®!!!

Rusthuis De Vooruit:

- Zwijgt Jef, ge zijt een zeveraar en een dronkaard.
- En gij Marie gij zijt een oude, droge pruim met groene
en purperen korsten op.

Je moet er maar 's op letten, oppert een ander,
als je begint af te tellen kom je elke keer weer uit
bij het enige al dat ons eeuwig openstaat, de deur

is altijd de deur met de vergulde klink naar de deur
die in aanlokkelijk rood significant zwart postgleuft
naar de simplexe deur genummerd nul. O, ach zo,
valt een derde de zucht van kengetal 4 bij, de hogere
reeks in het vlak pensioengerechtigheid. Dan is het

gedurende
langere
tijd

stil. Alleen, zegt er één, ben ik hier overtuigend
niet, mijn liefste &

Ik vlucht uw fijnst vertakte reiken krimpende in.

*Het dons in zal ik vallen van de eindeloze velden
Der golvende trilharen, zo dat onder mijn luttele gewicht
Nauwelijks zich buigen zullen de microvilli, zo
Dat mij opstulpen moeiteloos de pseudopoden
& Ik in het onooglijke vervlinder, pluripatisch
Het klemmende bereik der vorkende kennis
Uitfladder, mij vrij van zin in de schemerzone
Tussen woord en stof verhul. Niet langer
Zult gij mij noemende berichten kunnen, niet langer
Zal mijn naam uw roepen richting geven.*

Ik vlucht uw fijnst vertakte reiken krimpende uit.

Tot ik verzwolgen ben zal ik uw lichaam penetreren.

*Geen zestigduizend omwentelingen per minuut
Zullen dan volstaan om iets van mij nog
Uit uw cellen af te scheiden. In deze nietigheid zal ik
Oneindig lang & pluriform in u bestaan.
Geen memoreren evenwel zal nog substantie in mij vinden.
Geen distinctie zal een meternaald mij registrerend nog doen uitslaan.
Geen kleur heb ik, geen ruimte nog zal ik beslaan.
Mijn woord zal in uw aders hydrofobisch kolken.
U kan uzelf niet zonder mij nog situeren.
Tot ik u ben zal ik uw lichaam penetreren.*

Waar gij dwalende uzelf zoekt zult gij mij vinden.

*Op markten waar gij stof aan stof houdt met een onverschil
Van kleur & weving, in gaanderijen die gij hopeloos
Om duiding kretend hijgende doorjaagd zonder doel,
Op schermen die u leiden van uw onrust naar de onrust
Om uw dood, bij het naken daarvan in uw laatste woord
Wanneer de zin zich scheiden zal van klank en letters
Wanneer het pure rede lijken aanvang neemt & schijn
Zich in de verste melodiën gaat verschuilen voor het kwijnt
& Smelt wat u van mij verwijderd houdt, wanneer
De muur waarop gij uzelf & mij tot manend woord verschrijft,
Wanneer gij lezende uzelf schrijft, zult gij mij vinden.*

Rusthuis De Vooruit:

Sjonge jongen, gij hebt zekers op onze zolders teveel
asbest zitten snuiven. Hier, pakt u een tas thee & volgt
met uw wijsvingertje de lijnen van wat er ons de voorruiten
afglijdt.

De Vogels (onvertaald):

**Tjilp tjilp tjoek
tjilp tjoek tjilp tjilp.**

Het VerzetsHoofd (met de enkels in het water):

Stilte, kinders, vogels altegaar!
we gaan beginnen, aanhoort alhier Vlak **zeven**:

De rotsen Einstein en Whitehead houden
Zitting op de kletsnatte paarlemoeren banken
Bij de wereldwijde webwielerbaan. Hoog

suist boven hen de Vorm
van het Bekende, het oord
Woord, een soort
platvis in eigen nat.

Tussen de rotstenen, bij de blote mosselen,
danst Marcel van het Tekstboutieksken
met het jonge Blondje **Pleroma La Creatura**

verwekt in de buik van een Tante, ooit,
door een eenmalige inspuiting
met het witte Secreet van de Angst
voor het Niet Netjes Verdingelijkte,
aka **Rafeltje, het Gruwelijke
Randstadspook .**

Terwijl de zon demarreert
in een voortijdse poging
om aan de verplichtingen
van de globale verwarming
te ontsnappen, differentieert

de Maan zich en maakt aldus
een bekoorlijk verschil. De

rotsen steken elkaars sermoenen
hoog boven de zeven natte
geiten der wereldzeeën: er heerst
tevredenheid in hun rangen

over het schuim in de eigen golven
dat volledig beantwoord
aan het uitgesproken zwarte
geweten der zelfberugkrabde

provinciën, de circulaire
prognose van de causale
eindereekstaalfouten
bevattende het stopwoord

als het Ware. Bibbert & reikt

maar gij geiten, naar het U
ontzegde. Het is slechts
een kwestie van dagen nu

vooraleer het vooraleer
in de volière prevaleert [..]

*[daaronder zijn de letters v.h. MS in een blauwige schijn witachtig uitgelopen, waterschade
vermoeden wij - een degelijke compiler genereert hier at random enkele dramatische
ontknoppingen met de geïnitieerde avatars]*

De Vogels (onvertaald):

Tjilp tjilp

Tjoek tjoek

Tjilp tjilp tjoek

Het VerzetsHoofd:

De dramatiek verwatert. De themata ontglippen ons zoals eertijds de wijven van Fabre in de
slaolie. Het is misschien tijd om de befaamde klassen uit de Verzamelde Werken van de Auteur
te initiëren! Pleroma, bel uw baas!

Pleroma La Creatura:

Ja baas.

[Een lastige dronkaard uit het publiek merkt op dat er van enige Muzealiteit op de scène hoegenaamd geen sprake is. Om dat stuk krapuul het zwijgen op te leggen wordt vlug de Hulp ingeroepen van de Grote Bundel der Eroretoriën in Wording.]

DE KLASSE IK

Ik ben het doorgeefluik van je verlangen
Ik heb je handen in de letters van mijn ik gevangen
Ik laat je reddeloos & vochtig in je leven hangen
& je verhardt weldra tot rijm in mijn gezangen

Ik zie je takken, hoor je doods verdorven liefdespraat
Ik zie het witte blinken in je roodomrande haat
Ik draai de poorten op je ogen in het slot
je blijft mijn stralen volgen als een blinde mot

Ik ben de gaten in je traliewerk van heden
Ik geef je zicht op toekomst & verleden
Ik zal je armen melodie , je benen richting geven

Ik draai de lus rond je verhitte lichaam aan
Ik trek je lippen dicht bij mijn branden aan
Ik zet je vast, ik bind je in, je einde valt in mijn begin.

DE KLASSE JIJ

Jij bent afwezig als een veld van ongebruikt geheugen.
Jij bent een al met niets nog opgevuld & vlak & leeg.
Jij zet het afgedane op als initiële boord van het verlangen.
ik schrijf je neer & af om jou te zien & wil dan meer.

Jij zuigt mijn woorden aan & gomt werktuiglijk alles uit.
Jij breekt het zuchten als een mufte aanslag uit mijn keel.
Jij sluipt mijn zinnen in & stelt er elk begin van uit tot nooit.
Ik stamel & ik stotter, ik zoek je lichaam jankend in geluid.

Jij trekt mijn vingerspieren in een letterlijk verband.
Jij zet mijn ogen af & steekt mijn hand in ijs & brand.
Jij jaagt het stromend bloed naar een ondraaglijk bestand.

Jij houdt mij van je einder weg omdat mijn sterven je voltooit.
Jij stelt je lichaam in zodat ik alles als een vaststaand feit herschrijf:
ik snoer je op & aan mijn geest, mijn ziel, dit eeuwig hunkerende lijf.

DE KLASSE U

“Woorden, ze deugen niet”

Herlinda Vekemans, *Herhaald onderwerp*
in **Buiging**

U bent het Ene, Oorzaak, Middel & het Al.
U zegt mij van uw Wet het rijmen aan & uw Verhaal.
U maakt de muze af tot vrouw & mij tot haar vazal.
U buigt elk zwijgen om tot einde van uw Taal.

U zuigt het leven op, de vreugde bij de liefdesdaad.
U zaait het rot erin & in het rotte schiet uw zaad.
U snijdt de lijfjes ik, de lijfjes zij perfect op maat.
U zet de neuzen naar de winden van uw kwaad.

U spiegelt zich een spiegel in de ogen van mijn kop.
U draait de haat in haar & zet er een verlangen op.
U windt ons op & laat ons doden met uw zotskap op.

U hakt het jonge leven om, terloops, als zachte prut.
U hebt het vindingrijke hier voor eigen praal & nut
in mij, in haar, in u tot op uw barre bodem uitgeput.

Petite histoire d'eau

(de hulpklasse wij)

Wij dansten tot wij regen waren
& vielen dan je haren & je armen op.
We gleden langs je heupen & we daalden
diep tot in je wisselstand. Verrukking. Niets

waren wij, jij nam ons midden in. Honderden
akkoorden trokken groen voorbij & purper dan
& lossen rozig op in mij. Een minnaar brak
de ijlste liefdeskreet in brokken uit je keel.

Ik sprong vooruit & legde natte
woorden in je hart te drogen.
Hij bracht je haar in golven
met haar tover in een liedje uit.

In stilte treuren wij, in stilte
schuiven wij de stilte in de stilte uit.
& Zienderogen zal ons nog de huid
verschrompelen. Hier heb je mij.
Daar ga ik hem in haar voorbij.

Ik durf je lippen al niet meer
bij naam te noemen, iets woelt toch je tanden
met een veelheid van tongen bloot.

Onze armen duwen anonieme handen
in je zwijgen op naar ons. Een brakke
bodem rijst & plooit de klei
in barsten om je heen. Daar heb je jij
of zij of is het toch weer hij?

Wij keren stelselmatig
dit verlangen om & om,
tot inkeer keren wij.

Het rijk R

Driewerf de muren beefden van het rijk R.
Aanvang dra was het te regenen. Muis stil,
Kat krabde niet, of daarin het woord

Niets. De grond wou inkruipen vergeefs
De arme hond, klankenloos het dikke
Wolkendek jammerde de grijsaard

Aan & aan

Ving het. Drups druppelde eerst
De eerste druppel druppelde over
De tweede de derde vijverachtig in

& bij de duizenden bakten zij dra
De hemelsluizen uit vervloeiend
Vlijtig de pijpen steelsverwijzende.

Geheel zondeloze zondvloed sprak men
Verbaasd eerst nog & schools daarna in
Vreze echter van de nieuwe goden het

Slijk aan van de menselijke dijkbreuken.
In zodanige nattigheid gelijk ontlieden
De zanger Izeganz als woorden

De tranen ener donk're hemelwang:

In deze rijmdwang genesteld
net nog afhange het zinvolle
zoals de frèle draadlijntjes Xn

uwer klederdracht enkele ogen lang
de graterige schoudertjes aandeden
als was alles geheel oker voortaan

& lichamenlijk, de witte ruis van de stad
het wit & de beweging van zijde op huid
als compoort morsende het grafiet. Ik even

onwel verslikte mij verdroogd een diaspora
het zij (1,2,...n) een zee waaraan wij onze
namen konden haken, in golven vergeten

vervolgens als het zij zie, het zij za,
het zij zo. Dit alles vertongkrulde mij
de erostrapserige vertreding van taal,

maar in het leven eerst ter einde
dient men het leven wijselijk uit
te bouwen tot het afslaat in het

niet, niet?

Wij zijn gestorven wij

(voor i.d.)

wij zijn gestorven wij het bloed
zijkt ons de trein uit & de trein raaskalt, oogrolt
& sjort hoog de zinnen tot in de laatste vier rijtuigen
de praatgaatjes de bestemming aalst liederkerke uitkraken

wij zijn gestorven wij maar niemand
voelt met ons mee de uitval van het licht
hoezeer wij ook op lijfeigen wijze
uit het zichtbare wegdeemsteren

met van de huid de spieren de dikke darm
de befaamde tintelingen bv.
bij het zich voltrekkende stadsnaderen.

Punt het nieuwe punt aan de klasse
zoekt ons op in de curve, de curve
tunnelt zich in hoogglans uit
in het al dat zich op bedrieglijke wijze
als een in voordeed, het alles dat al was
in de kan of in de kruik, stopt

Nu.

Kaduuk & voos van nature,
de veeltuigige slangeleider staat
vereenzamend stokstijf in de kudde

kastanjekleurig beverstaartbeslierte pubermeisjes
die bij de treindeuren snotziek te sjaaltrekken staan, te riemfrutselen
schijfjeslurkend per ipod *ik ben ik & het leven is het leven*
te lawaaitreiteren : nietige Tiense

tienertjes zijn het bij wie de naad ettert
van de streepjestijd hoe zij erbij zijn zij

want enkel zo zijn zij zij zij

met er middenin die ene ontluikende jij-bloem
bij het wij bij het ons bij het wij onder ons
dat weerom is gestorven & ook de barcode
van de stationsnaam verzweert & overal

barst uit de voegen het rigoreuze verlangen
dat zich tussen ons in een tweespalt baant
zodat wij ons de voetjes weer niet kunnen
netjes aan de benen binden
zodat onze neuzen even nog dóórruiken willen áán,
zodat onze handen een ogenblik nog dóórtasten willen ónder

& zo wij richten ons te gronde nog
wijn de dingen al ter modderplas
in schuinse regen roemloos bezwijken
zo zitten wij de noodwendigheid ingedraaid
als een gloeilamp in een sokkel bakaliet.

& Uw zwijgen
braakt nu de zwijgpit
in onze doodsmonden & de
eeuwige stilte vangt

het suisloze suizen & start zeggen we
daar floept ons het eternele g*dswijsje uit:

macheella michailee michola micham:

wij nemen de gebroken wereld minnend in de mond
wij helen de naakte lijven liefkozend van hun wonden
wij zetten de geknakte zielen onomwonden bloot & recht

& in de loopse orde der eeuwig wemelende verbonden
verknopen wij de zang aan 't verglijden van de monden
waarin wij ter dood aan ons versproken staan & stonden

& zo versteven wij verstijvende de barsten in van nu

INTERMEZZO

ONZE BASIS (1920)

Aan/ vanaf [wij]
het tengere peilerheisen
van de spinnige
stationsplafonden te Breda

Aan de velde uit, waiende,
te Uit 's Hertogenbosch & al

Hebbende [wij] ontdekt
de der dingen Bodem

van/in de tijdscontainer

& de bodem zijnde
bevonden vruchtbaar
als ware het, uitsla
meer nog sla weg

[dus]

- De taaie armen
- de hebbelijke hongertengels
- van
 - de vogelkersbloeiende
 - de doodstraaldodende, hijs
 - de marsiaanse budgetljane vlag, steek
 - hoog het vlotte beeld van

VELIMIR I - tijdsconing
ULLA ULLA
Marsbewoner wrijf
op de zeemvellen ter verschoning
de woordscheppingszeppen

& ruist, gij zwarte zeilen van de tijd

GGGWOOUOUUEEEEUAAAIIRIIIEIEK

(FGU FGUU FGU FGUU PUWIE PUWIIIEEH)

(in twee bewegingen)

*ALS DE UIL WEER HEEFT EEN MUIS GEVANGEN,
ZEIKT HET ZUUR TOT DIEP IN DE GEZANGEN.*

neo-franciskaanse ganzepraat in parkje Heuvelhof

Izeganz de zanger murmelt tere verschijnselen
als tandenstokers in de beblazen barstlipbellen
van de verduurd kreukelende schermhoofden
na het in-in-intense vomiteren
waarbij de beweging zelf
als een benji-jumper
in de slokdarm schoot
& met het neusje van een aai
de maagwand raakte,
na

aaaaaaAAAAAAAAAAAAA AAAA PTK ptk ptk pt p
aaaaaaAAAAAAAAAAAAA AAAA PTK ptk ptk pt t
aaaaaaAAAAAAAAAAAAA AAAA PTK ptk ptk pt k

& na de nodige Lyot-stoppen te hebben ingedraaid
bij het verzinnen van het Reva-lijf

avondlik bij altaarlicht
na het vomiteren van de geestesslierten
die de maagwand infesteerden, eilaas

belt & bobbelt het filament van **het na** snel weg
tot de ongeziene protuberans **voor** van het volgende:

avidja avenika dosa⁵, dwz
de solitaire onwetendheid is onbestaande
& het waterverlichten een hele klus

& dra neemt ook van **de hele Izeganz**
het veilige, in het in der kanunniken
ingeblikt gedachte
maar nu al woest uitslaande,
Doverse Witkopje bezit.

Ach, in de middels polaire co-ordinaten
verbeeldbare schijf van het heden
is de mens slechts de schaduw

van de arm die de schijf
in de doldraaiende
coronagraaf de zon
van het eternele aanhoudt.

⁵ **avidja avenika dosa**: (incorrecte transliteratie!) CFR **ASANGA'S MAHAYANASAMGRAHA**
UITGEGEVEN DOOR ETIENNE LAMOTTE, TOME II FASCICULE I, LOUVAIN 1938, P.17

Het Doverse Witkopje is alle ingewanden omdraaiende meedogenloos:

het vult hem onmachtig
het rekt hem onwillig
de slaafse krachtenmond,
de slappe huigpotentie
met spraak & talmend taalgelik
in niets van hem geheel & al
toch overlopend dáár te zinderen.

De ogen halfwit
in het grauwe purper
van het populair verGIFte
gelaatsvel weggedraaid

als Ware het dat van een met *After Effects* gecoloriseerde derderangsdutser
onder de acteurs van het vierde seizoen van **Heroes**, trillend
als een wufte rosse bij het prononceren
van de woordjes *bifidus activia*, zo

vervalt de zanger wederom de door mystieken verzochte
maar opaards kapitaal vervloekte vlucht in
van het bovenzinnelijk geprevel
bij de Vuurrode Spuug- & Hemelmond.

Mmmuh

mmMMMEUH

m E U H

M.O.N.I.D.V.L.D.

Op het glazen tafelblad in plassen zuur
met draadjes spuug nog druipend van de vleugeltjes,
klauwt de nieuwe Verlosser groen & gelig,
met de pootjes rood & donkerblauw.

Kan vervolgens aanvangen (afhankelijk van het aantal beschikbare stemmen):

- het gesidder in de corpusculaire nexus
- het jammeren der erfelijk belasten
- de zegetocht der uitverkorenen
- het wangedrag der bestialen
- de winstopnamen der wellustigen
- het louterbergbeklimmen der martelaren
- Wij, ons, het , ik, jij en het zakdoek-leggen
- het insnijden der jongste slachtoffertjes
- de uitbouw van het verzet
- de fundering van nauwgezette onderzoeken in het hiernamaals
- het onfeilbaarheidsbeginsel in zijn scherpste wieken
- het aanspannen der touwvezels van de vierschaar
- het vodje ruiken der bloedhonden aan het afgeworpen vodje der gezochte voortvluchtigen
- het ijle kopstemmetje in de doodstrijd der gekruisigden [dolby]
- het afstoffen der opgestapelde LCD- & Plasma schermen
- het opsouperen der pensioenen in de vakantieoorden
- het aanspoelen (massaal) der bootvluchtelingenlijken
- het verscherpen van het spreekverbod ter verdoezeling
- het schuimbekkend ontkennen van enige medeschuldigheid
- de cycli van nieuwe remediën met het denonceren van de vorige
- het optimaliseren van de net-op-tijd-verderving der producten
- het promoten der rood-met-witte paddestoelen
- de kraakbeenpromotie
- de steun van de Vlaamse regering
- het zich verstoppen achter het ijzeren masker van het humane
- het allitererende schoonschrift, met rijm en spitsvondigheden
- het huiselijk gekanker op de vergankelijkheid der oubolligheden
- het aanschrijven der bankinstellingen om sponsoring
- de experimenten met 3D & andere hoog-technologische visualisatietechnieken
- het uitzetten der doelstellingen tussen & bovenop de uitgezette doelstellingen
- het urenlange uitrafelen (bij onstelbaar verdriet) van de keukenhanddoeken
- het aanvragen der bestekken ter voorlegging aan de geijkte subsidiekanalen
- het verspreiden der geruststellende geruchten
- het verspreiden der onrustbarende geruchten
- het ontkrachten der geruchten door beter ruisende geruchten binnen de eertsgevormden
- de genadeloze aanklachten in het wanhopige gezicht gespuwd van de moegetergde werkers
- het stilzitten, solitair of in groep
- het opnaaien der oude politica d.m.v. synex™
- het vingerwijzen der laatst-ingeweekenen
- het opspuiten der geestesverruimende opiumderivaten
- het onbenut laten van de mogelijkheid tot een schier eindeloze verderzetting van de eenmaal aangevatte lijst

aldus de niet-temporele akt van het alomvattende & ongehinderde opwaarderen die terzelfdertijd (?) een creatuur is van de creativiteit als haar (?) voorwaarde.

Finaal: het Doverse Witkopje kan men in één volle mannenhand makkelijk met vleugel & borstje & hoofdje omvatten, & aldus geblindeerd als een bolletje van de klippen keilen: het zal quasi onmiddelijk die unieke fladderbewegingen maken die het in de strakke wisselwinden opwaarts brengt, & veilig in de hoge lucht te zaligkwetteren.

Of, om het snedig met een schrijfsel van de PV der Vlaamsche Letteren te zeggen: **niets gaat verloren.**

GGGWOOUOUUEEEEEUAAAIIRIIIEIEK.zang.exit();

De Slierten van het Leed

1.

Een trage sliert van deernis & verdriet
die vak na vak dieper & dieper
naar het diepe daalt
waar niemand is
& niets.

Als je roert in het niets
beweegt er niets, dan heb je
dat toch al :

in stilte schuur & neerwaarts wervel ik mij uit
éénling in de vlinderslag van je verlangen
& bij het gruis van de verdingelijkte goden
splijten bulderend uit onze lijfelijke wildernis:

- een schip, waarop je naam gaat overstag
- een kelk, waarin je lichaam uitbloedt tot een woord
- een bed, met de rimpels van het affe woelen
- een kaars, vernietiging waaraan je haargeur zich onttrekt
- een boek, bedrog met al je hoogst toepasselijke verhalen
- een boom, waarin je witte weigeren bij het mijne rood verkronkelt & vertakt
- een ladder, maar het doel & je ogen ontbreken

2.

Een trage stoet vol deernis wekt verdriet &
zie: bij het zwart achter de hoge ramen we
deinzen schokkerig achteruit want plots

de zwarte angsten spiegelen zich in zwarte angsten &
in de metronoomslag van het nare putten wij ons uit
in loodzwaar geritmeerde excuses, starre gebeden

die ons vergeven de oogafwendingen zoals wij u vergeven
de hoopgevende schoonheid in het licht van de tunnel
naar de zwartrode pletmuur waar gij ons verbrijzelt, de gebeden

waarin wij keer op keer de moed vinden voor nieuwe beloftes.
We beloven elkaar de verlossing in: in, op & door elkaar,
zoals wij ook verlossen de anderen: in, op & door elkaar, de gebeden

Waarin het telkens opwaarts gaat & neerwaarts dan:
we hebben het, we hebben het geheel in de hand, we
nijpen de tijd & het al & het bloed uit het lopende zand.

3.

& Op het einde sta je
op het einde van
een smalle gang halfnaakt
met het wit van je buik & je
billen te schitteren
terwijl de stront je daarvan
& uit je bakkes het kwijl
druipt & de verpleegsters
je de les lezen want eindigen
doet het niet & je lacht
& je neemt het masker
& je zet het op & af & op...

Ik zie ik zie wat jij ook ziet,
& het is ellendig. & Hoe snel
ik mij ook in je denk, ik krijg
de loopse krul in je mond
maar niet meer te pakken. Kom,

sleep maar je sliert, ik draag
de deernis wel & het verdriet.

[ZANGER *Izeganz* & TWEE INGEZETENEN VAN HET RODE SALON]

Izeganz klopt zich het kunstroet van de loden jas.

De handen zijn hem opgezwollen met de zweren van beteugeling.
Hij stinkt: de hemel zelf zou haar blauw in roestig donker willen splijten
om hem uit de weg te kunnen gaan, & uit zijn sliertige haren gutst een
zure spray van schilferig bestipte dauw die dwars door elke hel kon branden.

- Zijn aanblik baart het onbedachte in het weke van uw brein
- Zijn bewegingen plonzen door het web van de gekende werkwoorden
- Zijn stem valt woorden af, zij zet geen zinnen in of aan

Maar het vuur dat in zijn zingen huist, schroeit weldra alle wonden.
Het bloeden van de kreten stelpt, de vogeltaal verstaalt, de straten zullen sidderen.
Zich preparerend met een zucht voor sterfscene nr 14, versie 3.1, take 2
richt hij zich tot wat er nog rest van de **Ingezetenen** &

bij het gebonk en het geraas van de splijtende toon- & trekbanken,
bij het kreunen der krukassen onder het instuikende verhaal
bij het gieren der sirenes & het afschrikwekkende gebrul der hongerige horden
bij de stervensweeën woelend in de opstoffende droogvlakte,
in de natuurwinkel temidden het bonte kluwen van het immer geile kapitaal

orakelt hij als volgt:

“& de duisternis zal duisternis uitademen
& het licht zal uit de gezichten vallen
in de duisternis van het reeds
volledig uitgevallen licht

& de tijd stokt & stroopt zich de minuten op
tot een verduurde ring van uren

& de tranen stelpen in de oogleden &
met dikke brokken zilt glazuur
bedekken de tranen de tranen,
bedekken de tranen de ogen,
dekken de tranen
de gezichten
toe.

& in het zwart schiet een schicht
zwart dieper het zwart in.

& je lippen met mijn lippen roer ik je lippen om.
& je handen in mijn handen neem ik je handen aan.
& je tong vertel ik met mijn tong dat onze tongen tongen raken:
hoe wij al lichaam waren lang vóór de aardse tijd begon;
hoe elke duisternis met licht begon;

hoe het licht de duisternis bezong;
hoe het licht zich tot de duisternis verschoonde
& het leven met de schaduw van het al beloonde.

& de krijsende kreeften van je angsten
hak & sleep & sleur ik uit je lijf:

ik hak & ik hak &
ik hak een tijd uit voor het hakken
& ik hak een tijd uit in het uitgehakte hakken

het is een diepe schelp versteven in het donkerrood,
met naast de zotte polsslag van je krolse heden
een droeve nis voor al het nakende gemis”

1ste Ingezetene:

Sjonge, sjonge is er nog chips? het heeft wel wat om het lijf allemaal...

2de Ingezetene:

Het **is** een lijf, & het blinkt ook af & toe,
maar het zou wel 's in de douche mogen,
& bovendien wat meer eten want je kan
welhaast de lucht doorzagen
met de scherpe kartels van die ribben!

de vogels

**sprank kransch schraap knik baal tok fffruut
wilg pront vraat silk zoal nav tiersch
moor vuurg mal
chlaast moerdik**

**zula zula
zula töm**

izeganz:

hoog bij het blauwe verglijden, het diepe in
waaruit zonwit de rotsen grijst & in schittering
het water de berg afklateren doet

die wij pogen te zijn: verheven fixeringen,
een waas van stevigheid als een eertijdse vleugel
op het woelende dansen geprikt,

dat ons ogenblikkelijk de spelden breekt, zon
in paarse wonden wrijft, ons het ogen ontnemt
naar hoe wij in de woordenstroom versmelten.

reva:

bussen rijden aan & af het grijze plein maar straks
is het donker & dan zie ik je zie ik je komen je jas
half open van haast, je lichaam

onomwonden van toekomst
in het rauwe heden openslaand
& verblijd zingt je ziel:

hoe de bussen niet rijden
hoe het plein niet vergrijst
hoe wij altijd de vlucht zijn
in het alsmat diepere donker

van licht naar het licht
van de ander

TAKKENVLAK

*“Wanneer het gewei van het hert uitsteekt boven het groen,
Lijkt het dor hout.
Wanneer het hart zich geheel heeft blootgelegd in woorden,
Zeggen ze: hij is gek.*

“Velimir Chlebnikov [1910-1912] (vert. W. G. Weststeijn)

voor a.c.

als een zucht ging het vuur door het cipressenhout,-

in de bleke wisselstand van het ontkleedde heden
sta je bevallig gelokt, in haargolven uitvalsend
het ware ware dat je even was & hevig
als een stormvuur dat vuurstormde,
als de zure zang die zichzelf uitzong & dan maar alles vrat,
als een vreten dat tenslotte ook zichzelf vergat.

Maar nasmeulde niet in het houtskool van toen
de manende vlek van het betekende gruwelijk
een omen van taal op je tong? vergeefs want

alvast ik

in deze kreupele levensbeemd, dit dorre bestek
van ons niet meer minnerige heden
wil ik mij niet al aan je vel geheel vergroeid zien,
je magerte koortsig bij eender welk maanlicht
met een zwermende wildgroei van cellen,
de wriemelende maden van mijn lust uitbenen
tot het puurste blank, de witte ruis
van mijn meest botte gedachte?

& die takken der gekte dan
in hun waanzinnige potje schuimrubber
naakt & brekerig tegen het onmetelijke geheugenhout
te priemen zal ik houden: kijk & neem dit gewei,
het is mijn hart

een vermolmde spier, een verschrompeling van licht
in het lenterige kiemen & kolken bloedrood
van de alom onverbiddelijk aflopende rede

& dit dan de blankwelling óp van het schone
maar paars weldra op de blauw omspannen
hemelbol, opsolferend in de gloeiende asla,
het zwarte helaas van mijn droeve herinnering.

VLAK 15

[waarin de bespiegelingen van het egolog het zoekende oog de stippelijnen aanreikt & de stippelijnen zich onfeilbaar kruisen zullen tot een crosshair op het beoogde doel]

[klik ritmisch met de muis om de audio te starten]

DRAAIZANG,
HET OGENBLIK **O** NABIJ
WAARIN DE GEDACHTE **G** ZICH
IN HET ECHE **E** VERMAG TE VERHARDEN

[de scene is de koffietafel na de zoveelste begrafenis van zanger Izeganz in Zaal de Kring in Kessel-Lo -op de achtergrond speelt Harmonie De Volharding treurmuziek - Willie de Wael heeft een pistolet met kaas in de ene hand en een zakdoek in de andere waarmee hij zich voor het spreken de druppels koffiemelk uit de snor dopt – wanneer Willie met de zakdoek zwaait weet de paukenslager van de Harmonie dat het tijdens de al te lange rede tijd is om het publiek te wekken]

wanneer wij, vrienden - heel phrygië zingt ons de lof -
in de vlakke uitgestrektheid van het te belopen veld
boven onze kokhalzende lijven te klapwieken hangen
als zovele vleermuizen, een geheugen lekkende zwerm
vette vleugelachtigheden in de blinde zakken
van het in de strikte wetten van ons ik verstrikte Zelf

wij die in de bosjes de rijksdaalders
uit de geklemde kaken der gesneuvelden breken
terwijl de muildieren pogen zich te rechten
hoezeer ook hen de noodzakelijke achterpoten

wij wiens vingers de vingers beroeren
wier armen de armen inbinden
wiens benen de benen kappen
wier hoofden zich bezakken met het mufte heden
& met de oogleden weggesneden
opdat ons het duister daarvan optimaal zou inbranden

zoals men vroeger placht honden van hun staart
te ontdoen (waarna het gelijk tenminste
eenduidig onderbuiks onze kant op kon vallen
& het hondstrouwe vertellen een aanvang nam)

(de deining van de gemoederen in het gekende ritme van de leugens)

(er zijn achteraan nog emmers beschikbaar)

[...]

[Willie zwaait met de zakdoek]

& terwijl hij haar nog zien kon het gelaat begon al te schroeien

de ogen als druppels in het slijk dropen -
van wanhoop het tranen die traan in stagneerde
het vel in flarden de lucht met haar tekening van leder bedraadde
de noodzaak die zich aftekende te verzaken

1. aan de herinnering die leidt slechts af & in bekoring & naar een gemakzuchtige waanzin
2. aan de verbeelding die leidt slechts af & in bekoring & naar een gemakzuchtige waanzin
3. aan de liefde die leidt slechts af & in bekoring & naar een gemakzuchtige waanzin

het draaien van het lichaam echter
uit de ene beweging in de andere
resulteert in een geheel nieuw lichaam

waardoor hij vervolgens in haar ogen kwam tot loutering & de lust
implodeerde die het oude lichaam uit was gedraaid, terwijl het nieuwe
de nieuwe lust & de nog glazige zang aansneed

in een wilde gloed van oranje schittering
het vuur herontdekte dat als een koorts
in haar botten sluimerde.

& Waarom niet: ter kennisgeving
dook op een eender wiel, oneigenlijk
echter in de zwelling van het ronden ingezet.

Het fikse lichaam draaide zo herhaaldelijk
de gedachtenscene op: een wildgroei van fragiele rondingen,
een rafelige rijkdom van tedere onaantastbaarheden
die zich wellustig in de materie uitslingerden,

waarin bv de kille beheersing ontbrak & het doodse gemak
ontstaan uit de dagdagelijkse omgang met de terreur
waaruit de woorden als te fel opgespannen glas uitbarstten & de grimas als een leegte
op de achterliggende materie achterbleef, aldus het gemis zelf tot een angstwekkend toonloos
brullen verscreef.

[...het publiek vat weerom de slaap]

[...]

[Willie zwaait met de zakdoek]

& o, zo de plooiën van uw buik te mogen kussen

ik reik u de hand & de hand opent & de vingers verbergen inderdaad
het gapen van de gapende uitgang, het zwarte gat

waarin
de talloze holtes
als tongen ongezien dollen
in het holst van de nacht

waaruit de miljarden kevers stromen
waarin korrelt & klontert mijn bloed

zo *[reling]*
daar ga ik
dan

[bijt in de pistolet]
[overstaanbaar mompelend terwijl hij
in een stofwolk van broodspetters kaas kauwt:]

(& aan de lippen die u ons aannaaide
komt het brakke water dat u ons ophoeste
in de hoop daarmede ons de ons ingeblazen
zin te ontnemen om de uitspraak te voltooien)

[DA CAPO]

2. INTERLUDIUM door het **KOOR VAN DE VERBIJSTERENDE INVAL**

- waarvan wij u toch terdege hadden geïnformeerd
- & alle documenten tijdig bezorgd bij alle betrokkenen
- het ons begrip geheel te boven gaat
- niet uit hoofde van
- van het merk Staedtler nog wel

3. HET OGENBLIK GAAPT EVENWEL ALS EEN WONDE
OP HET SLANGEVEL VAN DE EEUWIGHEID

[bijt ten tweede male in de pistolet]

in wiens ontijd wij uiteindelijk kunnen belanden
zoals wanneer een woord in uw mond onze lichamen
met enige vanzelfsprekendheid als de letters hervindt
van het woord 'lichaam' dat ons al eeuwen op de tong lag

op wiens akker wij onze levens als granen verstrooiden
& waar wij rank opschoten in het volle besef van het nakende vuur

op wiens werf wij onze kinderen teloor lieten gaan
daar uw werf immers niet te ontlopen was & gij in uw voorzienigheid
het groeien zelf tot onze werf vergroeien liet die daardoor geheel de uwe was

in wiens afwezigheid wij de verbijsterende waarheid als differentie ontdekten
ten overstaan van de initiële afwezigheid die bij nader inzien reeds door de nood
aan differentie was ingegeven zodat alsmaar uw roepen duidelijker weerklonk

met de nefaste hoop op verlossing echter op kenbare wijze beperkt tot het ogenblik van
algehele uitputting waarop wij het intreden van de slapte in de riemen zullen toelaten & in
de droom van het neerzigen als in een amberen gang wegglijden zullen
de gronden op van uw ziedende verlangen naar ons

o gij idool van onze bronzen duif-bescheten Guido
gij voeteloze kous met uw vele kinderbotinnemens aan

hoe wij niet stonden in uw Niet
hoe het ons bestond
als twee blondinnemens in Mei
te willen dat gij in ons hertje schiet
de natte pijlen van uw hoog gewei

zo in tot in het oneindige u dankbaar om het gebodene
zo krinkel kronkel ik in u tot ik & wij
zo, tot een laatste windstoot onze gebleekte geraamtes verpulveren mag,
zo zullen wij finaal onze liefde tot u uitstoften
daar u immers ons in uw gelijkenis
in leven tokt & lokt & tikt & schopt

& tokt op een ijdele ton ton ton
die rolt & die bolt & die bommelt

[LAATSTE BLAD ONTBREEKT]

“Gedichten moet ge schrijven volgens de theorieën van Darwin”

[Velimir Chlebnikov](#), notitie uit 1922

Een videodroom verspreidt over een drietal bewustzijnsspiralen

*[met een selectie uit de talloze gezangen der institutoir-afvalligen
te beitelten door de platgedesignde & afgezogen vingertjes van de stedse
gezangenbeitelaars in de betonplaveien op het Pad van de Wenende Nacht]*

* *

*

De Drieste Zang der Grapeïsten

plus
ik hou van u

[beelden van een islamitische begraafplaats]

Bloed & bodem

Bloed moet vloeien. Geld snelheid maken. 'Onheil kome', zo verwoordt de speakerin het & 'wrijf het hen met de fabelolie in'. Sloerie. Pokkewijf. Trek nog wat van die stekkers uit. Sla nog wat schermen in.

Dieper de nacht in dienen wij ons te duwen nog, schatje,
verder de vernieling in. *O liefde: sla mij in de droeve gesel
van je frêle armen, klink mij in de klamme sloten
van de minnetaal, verguis dit comateuze ik!*

- Ik druk mijn gelaat in de zwartste inkten op je bodem.
- Ik spreek je uit, achterwaarts, voorwaarts, van het blad, uit het hoofd.
- Ik pruts de laatste knoopjes van je ongeloof open.
- Ik snij de linten op je bevende schouders door.

Wij, herauten van de leegte: onze traan versplintert, sist
in de weidse woestijn van de onophoudelijke dood.

De bodem verrot.

[verhaal van een man die een epilepsieaanval krijgt op de Brusselse metro]

Beloven doen we dat we komen

*Dat hardvochtige vermurw ik, zegt ze.
Daar plant ik een vinger, beweert hij.
De hals verweekt, zo wordt verteld*

(& een hand gaat door je blazen) (& de lucht valt uit je zucht) (& de wanhoop hapert, het hebbelijke snikken zet zich in de vette schilfers van het tijdeloze af).

De tijdsslakken als hulzen van het onvatbare schieten ons hun lege kogelbanen door het hoofd zodat wij ons geloof weldra ook lichamenlijk bekennen. **De bastaards! De afvalligen! Het canaille!**

Het schelden als schilden versterkt onze leegte, ons sterven de namen als uischillen bruin af, de etiketten verbleken, de bestanden die wij waren strepen zich bij elke lezing verder uit. Wij wassen ons wit zoals gij

ook ons de ogen uitfreest. *Beloven doen we het u.*

Elke daad is de wees van een gedachte. Elke golf van ons is een wissel uit het spoor van ik. Elke opstoot van ons is de reststroom van een heftig wrijven lijfje ik op lijfje jij met beiden ter kitteling een meute fanaten briesend & tierend van nijd in de zij. *Beloven dat we komen.*

[montage van gedynamiteerde gebouwen (cfr Louis Malle) met een vrijscène (cfr Nicolas Roeg - Don't Look Now) op muziek van Charpentier]

De strandjurk oplichten

Voorzichtig. Omzeil de verrukking, dat zinkt toch maar als reumatiek het gebeente in. We heffen aanvankelijk de jurk tot op de heupen slechts. De maan fonkelt maanlicht op je naakte dijen. 'Een waarheid', fluister ik 'herhaalt zich niet' & 'je trekt mij als het trekken van de maan'. Stilte.

Het droge zand schelpt je nog omstandig haar nee maar de weerstand in de scene is een kronkeling van eerdere acteurs, het ritmische breken van de bruisende golfslag wil al dat springtij van ons, een hoogwit ruisen, het kabaal, namelijk, van de stilte beukend op het witte, mensvreemde strand.

"De verbeelding zet zich door het vel heen aan het vlees."
"Een verstrengeling van lichaam vindt plaats meestal 's nachts, de verstilde klomp van het rozige hunkeren, het sensuele verrimpelt delicaat het strakke dagkleed van de verwensing."

Ik giet je huid & lippen in de kom met ontbijtgranen. Dat bed, dat daar met de gele lakens, dat lees ik je in als de lopende code van ons verlangen.

[archieff/verslag van de [Eerste Globale Dag van de Desinformatie op 27-9-2008](#): iedereen stuurt dan massaal veel waanzinnige berichten de wereld in- hackers kraken en veranderen op subtiele wijze de websites van kranten en persagentschappen, honderden fictieve terroristennetwerken stellen voorname persoonlijkheden in een kwaad daglicht, aanleg van een berg cd's , dvd 'en harde schijven op een hoofdstedelijk plein uitsowever - uiteraard is hier in de gevestigde media niets van te merken - beelden van het verslag met in overlay beelden uit de tekst]

Autobiografie (orgastisch) van de lezer

Even later vloekt je lichaam mij luidop na, de nacht in,
de nacht, waarvan wij ons op het einde al afvroegen
waar blijft het einde hé einde ha ben je daar

*Elke gedachte is zo het eeuwige trillen
van uw afwezigheid in het verval
van mijn gedachte.*

Haar verwording die oscilleert
tot ik echt wel van je hou. Een u

dat ik bij je trillende
lurven gespiesd liefheb, dit klapwiekende
libellenlijfje dat ik in het licht hou
van de verdere aftelling. 24, 23,..

Het schattige mormel.

Het universum dat je door je tijdsbaan stompt & stoot,
verratelt elders mijn geborgen melodie. Je zal het pas zien
als je het hoort, & dan is het te laat. Ik flits in u

(klaar is als ik stik in u).

[suspensvolle verfilming van een schilderij van een onthoofde gekruisigde]

LUCIFERS VAN HET LOT

[duet van izeganz & reva]

In deze stad van palen, blokken, adders & cymbalen
duwt je stem de droeve schoonheid uit de luchten,
breekt je lichaam de verte in de volgepropte straten aan.
Onze hond verdraagt het niet & blaft om stilte. & Ik,

uw licht ontzegt mij elk verspreken,
uw stralen doet mij in uw klaarte openbreken.

Ik draai het deksel op dit kolken liever niet meer open.
Niets verhardt het donkere woelen daar tot klare schijn.
Uw mes haalt echter laag na laag de dikke aangroei open &
het bloeden bindt de golven pijn in golven aan de pijn. & Ik,

bij elke aanblik los ik in uw wilde tover op,
bij elke wending valt het zingen als een bodem uit mijn zijn.

Je draait je lichaam als een lampje in het zonlicht aan
de zon verzakt, mijn hand vermolmt & jij blijft staan.
De duisternis heeft in je licht nu ook een klaar bestaan.
Jij hebt mij met je met bulderende zinnen aangedaan. & Ik,

ik heb mijn zwijgen in uw zwijgen aangesneden,
ik heb mijn klacht in hoger trillen doen vergaan.

Visioenen van Reva bij het Vervellen van de Tijd

there's nothing, really nothing to turn off

Bob Dylan- Visions of Johanna

Het licht duikt in de tunnel. De mot
zit in de schepping, haar vleugels
duwen teer de wanden aan & om.

Izeganz staat. Izeganz staat
waar hij altijd staat & laat zich
door een boom het zachte
gelaat aftasten. Wind voert feilloos
de takken, bladeren raken ter streling

de wangen, de neus &
de brandende ogen. De droom
is in beweging, dood
is wat wij wakker zien.

“Makkers, scherpt uw hoornen veren! Vat moed!”
Tot de eenden spreekt Izeganz, zij bedrijven nog
de liefde van water voor het aardoppervlak.

Onaanraakbaar, verloren,
in het valse licht van de tunnel
als geen ander het lijf
van het Wicht met de Wieken*
in de ogen der ontelbare reizigers
te trillen staat:

- haar fijne figuurtje verluchtigde niet
- het gevleugelde Gat van de Wanhoop flaneert in het rood in het rond
- het onweer stapelt de grijze gezichten
- de grijze gezichten vullen volledig het Ene
- het Ene vervelt
- de tunnel vult zich geheel met het Vel

Het licht duikt uit de tunnel.

[Ten gevolge van een defect aan een locomotief, is de trein richting het hiernamaals (VLAK 20) afgeschaft & dient Izeganz voor 1 keer eens zijn Reva te begraven. Geheel onthutst door deze gang van zaken vervalt hij in nauwelijks bevaarbaar spraakwater – de regisseur van het Karnaval slaat van pure wanhoop bijna de hand aan zichzelf.

*Gelukkig komt **Jeanke de PvO-Pleonast** nog tijdig de verwaterende scène als een opspringende kei opgeschoten om de avond te redden. De avond evenwel wou helemaal niet gered worden & zo verklapt nog vóór het aanbreken van het laatste Vlak de auteur in deze overigens geheel overbodige inleiding op Vlak 19 het Grote Geheim, de betekenis van de titel der werken]*

IZEGANZ:

**palizari parizali
schoekami schoekim**

**zaripali zalipari
toetsjeri toetsjim**

**iverni viviverni_iverni toekim
mikoela makoeli miloeka makim**

Jeanke de PvO-Pleonast:

Toeterend klimmen de doodsboten
op de betoeterde stromen
& de stromen stremmen de stromen
& de lijven staan stil

& de monden waaien open & droog
& de kelen verkurken
& de longen klappen in

een wiel raakt los uit de autowrakken
& rolt de rijzige straten af & overal
blik kermt tot schroot in de uitslaande brand

tongbreuk breekt de tongen
tere darmpjes in de rompen kraken
bot versplintert been vermolmt
& glazig komen de ogen te ogen
de zon slaagt haar stralen als nagels erin

uw kleed verkommerde
uw vel verfomfaaide
uw rijk kwam sloom
op het einde uit & aan

uw stramme staan verflinterde,
kwam in het affe op & af te slaan
& uw klank tot een klappen verklaterde
vervolgens in zoemen & stilte verviel

hoog suist rozig het woord
dat het licht uit de donkerte
ter schepping wou zijn

roet in het roet wemelt het al

hoog riep ik vannacht om u
& duwde eenzaam pijnen
op de stapels pijnen aan

roet in het roet wemelt het al

& in dit boek van zand
knaagt de zee als een teef
op het bot van de stilte

roet in het roet wemelt het al

Strijkt & bergt dan
de zeilen van de tijd.
Leef in de rek van dat nu.

Deze vrouw is een dode vrouw
die van puur nu is gemaakt:
ze knoopt de wind heur
muziek in het haar &

haar woord is van huid
haar huid is van haar
& haar naam is van g*d.

IZEGANZ:

**mikam akoelim iloekam aloekim
mikoet inervi_invreni_inrvivi**

**misjoet iresjoet
irapazil arizap**

**mikoetsch amikoetsch
alirazip parizal**

Dauw ligt over het zilvermerige rendierenmos. De mol schuilt in het hol. Er is Duisternis alom, maar men hoort het naaldwoud van verlangen ruisen. Een rafeltje damp doet Ergens in de jaren zeventig van vorige eeuw de maan ter hemel krinkelen. Dit is het Pad van de Wenende Nacht.

Zendmasten schieten oneraardse lezers als zaadjes het donker in. Steenrotsen zaaien zich uit over de vlakke tot deze de vlakke is geworden der uitgezaaide steenrotsen. Er is evenwel geen bladzijde voorzien om hierover op uit te weiden, de klanken der volgende stemmen zijn al streamende en het hier is ook al grotendeels in de toekomst ingezakt. Dit, immers, is het Pad van de Wenende Nacht.

Dit dus, spraken de Kesselse bergen, onderwijl de grond in het hart treffende met een vette bruine, is het Pad van de Wenende Nacht. Als een zwart vlak komen onder onze wortels her en der de stenen platen van de stenen te voorschijn, opperde de Slenger-Klump⁶.

Ach klump, sprak Ons Tante prozaisch, het is wellicht daarom dat het stenen zijn. De dialoog dreigde te verannpetersen, & werd van hogerhand vroegtijdig afgebroken. Nergens is nog een thuis thuis zoals thuis thuis kon zijn thuis. Dit dus, verzuchtten de lezers terwijl zij in hun richtingloze afgeschotenheid verdwaasd de schermdiepten indoken, is het Pad van de Wenende Nacht.

Het Pad is niet eens van de gebruikelijke doorlinkfunctionaliteit voorzien, kloegen zij zwartgallig. En een printknop eisten zij nog daarbij, want aan het hoofd hadden zij het druk. Dit, evenwel, beaamde in den treurnis de herhaling zelve, is het Pad van de Wenende Nacht.

Zo is het, spraken de donkere lichamen, uitgerukt voor de laatste grote netwerkOorlog www-II . Zelfs bij de meest nauwlettend bethreadde instantiëring kent elke netwerkoorlog haar eigen grillen, methoden en constructuele tekortkomingen. Treuren evenwel is van Mars-Plastic, gelieve uw vergissingen weg te kneedgommen. Dit, immers, is het Pad van de Wenende Nacht.

En ziet, zo gebeurde: de twintig vlakken strekten zich thans onverholen voor ons uit. Het Pad leek wel zin te hebben in een flinke klederenafscheuring, een ruwe bemaanbotte bewandeling, & een krachtdadige ontsluiting van het hinterland, waarvoor onze oprechte excuses. Het woord onverholen was echter nog herstellende van ene hevige opstrijk de nacht tevoren, zodat het helaas hetzelfde datapakket insijpelde waar ook de karakterrollen mol en hol in scholen, bij de dauw over het zilvermerige rendierenmos, dan nog. Geen wonder, want dit, immers, is het Pad van de Wenende Nacht.

⁶ Karel Šlenger Tsjechisch schilder (Chomutice 1903 - Praag 1981). Studeerde eerst natuurwetenschappen aan de Karelsuniversiteit in Praag (1826-27) en daarna Letteren en Filosofie aan dezelfde universiteit (1928-29) en aan de Sorbonne in Parijs (1930). Als beeldend kunstenaar grotendeels autodidact. Heeft nooit echt bij een bepaalde stroming of groepering behoort, maar zijn werk sluit wel aan bij het algemene streven om weer meer naar de werkelijkheid te werken. [Bron: Tomas Vlek - Praagse Schilderkunst 1890-1939, ISBN 904009097 1 - de jaartallen zijn letterlijk overgenomen]

In vóorkathedraalse verhaaltrant (dwz louter hypothetisch buitenwezenlijk en terloops) is de Kessel-loose ŠlengerKlump de ontstaansplaats of voorwaarde van de [Kathedraal-Moeder](#). De Klump is afgetekend en plagiaristisch volgekliederd, na de feiten, wat misschien een verklaring kan bieden voor het buitenwezenlijke ervan. Het visionaire origineel van Šlenger, afgebeeld in bovenvermelde publicatie kan helaas om copyrightredenen slechts verdoken getoond worden. De visie van Šlenger mist wel alle data van de niet onbelangrijke SETTING in de EERTIJDSE BEEMDEN van Kessel-lo, met o.m., kijkt u maar effen goed, de Uitslaande Witschimmel en de Oranje Dagsluitingsweerschijn boven Kesseldal.